

РЕШЕНИЕ

№ 13209

гр. София, 29.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 05.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **4771** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и чужденците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Н. С. Н. А., [дата на раждане], гражданка на Република К., с ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], против Решение № 5610/16.04.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт поради нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Навежда доводи, че административният орган не е разгледал предоставените писмени доказателства в подкрепа на подадената молба за закрила, като е формулирал бланкетни и неаргументирани изводи за отхвърляне на молбата. Твърди, че оспореното решение е издадено при неизяснена фактическа обстановка в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК. Счита, че бежанската история на жалбоподателката сочи, че същата попада в хипотезата на чл. 8 и чл. 9, ал. 1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Претендира се отмяната на обжалваното решение и връщането на преписката за разглеждане на молбата за международна закрила по същество.

В съдебно заседание, оспорващата се явява лично и чрез процесуален представител адв. С., като поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС се представлява от юрк. Г., която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно призована, не изпраща представител.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

Производството пред административния орган е започнало по подадена от Н. С. Н. А., [дата на раждане], гражданка на Република К., с ЛНЧ [ЕГН] молба за предоставяне на закрила с вх. № ОК-13-305 от 22.05.2023 г. на РПЦ - С. до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). Личните й данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като тя не е представила документ, удостоверяващ самоличността й. В хода на административното производство на по-късен етап молителката е предоставил фотокопие на следните документи: сертификат за английски език, разрешително за пребиваване в Република Турция, сертификат за бакалавърско обучение - 2 бр., задграничен паспорт, международно удостоверение за ваксинация или реваксинация срещу жълта треска и акт за раждане. От твърденията на чужденката става ясно, че тя е напуснала Република К. през месец октомври 2021 г. легално със самолет за Турция. Според думите й, от Турция преминала нелегално на територията на Република България с влак на 03.05.2023 г. Заявява, че е пристигнала нелегално на българска територия, тъй като имала положена фалшива германска виза в паспорта си. В проведеното интервю чужденката посочва, че е напуснала Република К. заради проблемите на своя годеник М. Б., гражданин на Република К., като уточнява, че с него била сключила традиционен брак, нямала официален такъв. Имали едно дете на седем години. Според думите й, той работел във фирма /DGST/, като полицай - агент по сигурността и имало хора, които искали да го убият и да навредят на семейството й. Посочва, че домът им бил ограбен, а къщата разбита. Твърди, че според нея това се е случило заради работата на съпруга й, тъй като той има достъп до информация и бил квартален полицай. Кандидатката разказва, че напуснала К. през месец октомври 2021 г. в посока Турция, легално. Посочва, че в Турция останала около три-четири месеца в [населено място], но не се чувствала много добре, тъй като страната не била много гостоприемна. Твърди, че по време на престоя си в Турция на няколко пъти напуснала Турция за Д., за период от около месец, при нейни приятели ходела на гости и отново се връщала в Турция. Приятелите на съпруга й, които й помогнали да избяга от К. я посъветвали да замине за страна членка на ЕС и по-конкретно в България. През ноември месец 2022 г. молителката се е завърнала обратно в страната си на произход, като отседнала в хотел, в близост до международното летище на Б., за да й издадат виза за България. По нейни спомени заявява, че последно е напуснала К. или през декември месец 2022 г. след празниците или в началото на 2023 г., легално за Турция, като имала издадено вече разрешително за пребиваване в Турция. Посочва, че на 03.05.2023 г. е влязла нелегално с влак на територията на Република България, като през цялото време си е мислела, че пътува легално, но при направена проверка на българска територия се установило, че е пътувала с фалшива германска виза. Кандидатката твърди, че не е съдена, осъждана, не е задържана или арестувана и не е

била член на политическа партия или организация.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима – подадена е от заинтересовано лице, срещу подлежащ на оспорване административен акт, в 14- дневния срок по чл. 87 от ЗУБ. Обжалваното Решение № 5610/16.04.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е връчено на Н. С. Н. А. на 22.04.2024 г. лично срещу подпис, а жалбата срещу него е подадена на 30.04.2024 г., което е видно от вписването върху поставения печат.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Процесното решение е издадено от председателя на ДАБ при МС, който е компетентен орган съгласно правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1- 4 от ЗУБ. Решението е постановено при спазване на изискванията за форма, съдържа фактически и правни основания за постановяването му. Не се констатира съществени нарушения на процесуални норми, обосноваващи отмяната му като незаконосъобразно.

Производството е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е лично интервю с молителката в присъствието на преводач. По време на интервюто на Н. С. Н. А. е предоставена възможност да изложи съображенията си относно молба и за предоставяне на международна закрила пред лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Осигурени са всички условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен и логичен начин. От своя страна, на проведеното интервю молителката е дала обяснения, свързани с бежанската и история, интервюто е обективизирано в протокол от проведено интервю. Оспорващата е подписала протокола, като текстът е бил преведен на разбираем за нея език, отново с помощта на преводач.

Производството е приключило без забавяне, изготвено е становище рег. № УП22161/11.10.2023 г. от младши експерт в отдел ПМЗ-"О. К." в РПЦ- С. съобразно преценка на събраните по преписката доказателства, с което е предложено на оспорващата да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. При издаването на акта е спазена предвидената в закона форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна.

Съдът съобрази правната регламентация по настоящото дело, а именно Конвенцията за статута на бежанците, както и Директива 2004 / 83 / ЕО и Директива 2011 / 95 / ЕС (т. нар. Квалификационна директива), Хартата за основните права на Европейския съюз (ХОПЕС) и националното право на Република България.

Съгласно чл. 1а, ал. 2 от ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл. 8, ал. 1 от закона определя предпоставките, при наличието на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно "Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея".

Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ определя предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, а именно "Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец" и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на жалбоподателката при направеното от нея интервю, съдът намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извода за липса на предпоставките за предоставянето на статут на бежанец на молителката.

Не са налице материалноправните предпоставки по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец по отношение на Н. С. Н. А., тъй като изнесените от нея факти не обосновават основателен страх от преследване поради нейната раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. В проведеното интервю, както и от събраните доказателства не се установява да е имало конкретна заплаха спрямо нея и тя да е била преследвана. Още повече, установените противоречия в хода на интервюто и в хода на съдебното производство, както и с оглед представените доказателства водят до основателно съмнение, че изложеното от жалбоподателката, е посочено само и единствено с цел обслужване на защитната и теза и получаването на статут на бежанец. Съдът намира, че не са изложени убедителни факти, които да навеждат наличие на заплаха за Н. С. Н. А. с оглед религиозна принадлежност, членуване в политическа партия или организация. Нещо повече, самата тя заявява в хода на интервюто, че не е имала проблеми и заради етническата си принадлежност. Извършеният анализ на твърденията на кандидатката показва, че са налице редица противоречия, които не кореспондират със заявеното от нея. От бежанската история на молителката става ясно, че тя се чувства застрашена заради работата на годеника ѝ. Същевременно обаче не се установява какво точно работи той, тъй като чужденката първо заявява, че същият е работил като вид полицаи-агент, който имал достъп до информация, след това твърди, че бил квартален полицаи, а накрая сочи, че се е занимавал с политика и бил член на работническа партия. Също така за кандидатката и предполагаемия ѝ годеник е съществувала законовата възможност да се обърнат към властите за съдействие за разкриване на хората, за които тя твърди, че са ги заплашвали и за предполагаемите заплахи, но както става ясно, без основателна причина, тя не го е направила. Липсата на основателни опасения от преследване е видно и от действията на кандидатката, след като е напуснала страната си. Противно на логиката тя се е завърнала обратно там, въпреки твърденията ѝ, че там е била заплашвана, и отново е стояла един месец- време, през което тя не е заявила спрямо нея да са отправени заплахи за живота ѝ. Видно от думите ѝ, през този период, тя не е

имала проблеми. Следва да се отбележи, че молителката не е представила нито един документи, доказващ твърденията от нея събития. Не без значение е и фактът, че синът и сестрите на молителката по собствените й думи са останали в Република К. на „безопасно и сигурно място“, поради което остава неясно защо тя не се е присъединила към тях, ако действително е била обект на враждебни действия. В тази връзка съдът съобрази и това, че жалбоподателката е напуснала сама страната си на произход, без детето и годеника си.

Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателката е мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

В този смисъл, правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец. Не се доказва твърденията на жалбоподателката, че е била обект на преследване по смисъла на чл. 8, ал. 3 от ЗУБ, както и, че спрямо нея е извършено някое от действията по преследване съобразно чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. Съдът намира за обосноваван извода на административния орган относно факта, че макар случката с използването на фалшива виза да не е от съществено значение за бежанската история, същото свидетелства за склонността на чужденката да предоставя невярна информация. Ето защо е законосъобразна преценката на административния орган за липсата на основания за предоставянето на статут на бежанец.

По отношение наличието на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на чужденеца, следва да се отбележи, правилна е преценката на административния орган, че в случая не са изложени твърдения и не се установява в държавата си по произход Н. С. Н. А. да е изложена на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, или нечовешко, или унижително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 1-2 от ЗУБ.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция (т. 1) или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание (т. 2), или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт (т. 3).

По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут на жалбоподателя съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, правилно бежанската история е изследвана с оглед Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз (СЕС) по дело С-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно преценката за силата на степента на безогледно насилие. За разлика от чл. 9, т. 1 и 2 ЗУБ и чл. 15, б., а" и „б“ от Директива 2011/95/ЕС, които

обхващат ситуации, в които търсещият субсидиарна закрила е специфично изложен на опасност от съответния вид посегателство, чл. 9, т. 3 от ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС визира една по-обща опасност – в по-широк план заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, присъщи на общата ситуация на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие, което се разпростира към неопределен кръг хора, без оглед на самоличност и други индивидуални техни характеристики. Според задължителното тълкуване, дадено на това основание за субсидиарна закрила, с решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело E., C-465/07, „съществуването на тези тежки и лични заплахи срещу живота и личността на кандидата не е подчинено на условието да докаже, че представлява специфична цел поради елементи, присъщо на личното негово положение. Т. съществуване, по изключение, може да се смята за установено, ако степента на безогледно насилие, характеризиращо протичащия въоръжен конфликт, достига толкова високо ниво, че има сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.“ Така възприетата от СЕС концепция за „плъзящата скала“ (‘concept of a sliding-scale’) кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането му там би било в нарушение на чл. 3 ЕКПЧ, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск (решение на ЕСПЧ от 17 юли 2008 г. по дело NA v the U. K., жалба № 25904/07- § 115; решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело S. & E. v the U. K., жалби № 8319/07 и № 11449/07 - §§ 215 - 218).

В случая молителката не доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС (жалбата), поради присъщи на личното и положение елементи, ситуацията в държавата и на произход трябва да е извънредна, с такава висока степен на колективна опасност, че при връщане индивидуално и тя да е изложена на тази опасност. Затова трябва да се прецени, дали обстановката в Република К. поражда за нея общ риск по чл. 9, т. 3 от ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС поради наличието на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие към цивилното население. Според дефиницията, дадена с решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело Diakit, C-285/12, съществуването на „въоръжен конфликт“ по чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, „когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна от степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.“

Извършената преценка за липса на основания жалбоподателката да се опасява за живота или свободата си на тази територия поради раса, религия,

националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, както и че не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, и че за кандидата е възможно да се завърне в Република К., се подкрепя напълно и от представените по делото справки за актуалното положение в Република К. с вх. № ЦУ-133/18.01.2024 г. и с вх. № ЦУ-1388/31.05.2024 г., изготвени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС. В същите се сочи, че основната отговорност за правоприлагане и обществения ред се пада върху конгоанската национална полиция, която действа под ръководството на Министерството на вътрешните работи. Националната агенция за разузнаване (ANR), надзиравана от президентството, отговаря за вътрешното и външното разузнаване. Обстановката в страната обаче може да бъде определена като спокойна, с изключение на няколко зони със среден риск, сред които Б., където обаче условията за сигурност са приемливи, особено в центъра. Споменава се още границата с ДРК и тази с Централно-африканската Република, но като цяло няма зони с висок риск.. Налице е обща препоръка да се избягват зони, където възникват спонтанни демонстрации, поради съществуващ риск от насилие. При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в К., следва да се направи извод, че в държавата по произход на жалбоподателката, въпреки наличието на спорадични и отделни териториални инциденти, обстановката не достига до границите на въоръжен конфликт по смисъла, заложен в международното право и правото на Европейския съюз. Налице е възможност за вътрешно разселване. Следва да се посочи, че жалбоподателката е живяла в столицата К., за която не се съобщават наличие на описаните предпоставки.

Въпреки наличието на данни за свързани със сигурността инциденти, то от съдържащите се в административната преписка справки не се разкрива наличието на безогледно насилие, достигнало до толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени опасения за излагането на реална опасност цивилно лице, върнато в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тази територия. Съответно на доказателствата е и заключението на органа, че не е установено спрямо Н. С. Н. А. да е налице страх от преследване, както и да е налице реално опасност, която да е била повод за напускането и. Основателни са мотивите на органа, че дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация.

В конкретния случай за Н. С. Н. А. не се установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността му поради присъщи на индивидуалното положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при завръщане в К., поради което ситуацията в страната на произход следва да е с извънредна висока степен на колективна опасност, каквато тя не е. От друга страна, няма лични обстоятелства, които да сочат, че Н. С. Н. А. би станала специфична цел на такова насилие поради присъщи на положението и елементи, в т.ч. такива, свързани с работата и, ангажименти

и/или подкрепа за официалните власти преди и международните сили.
Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните и характеристики и в този смисъл Н. С. Н. А. не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да и се признае хуманитарен статут.

Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателката не заявява член на нейното семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. - икономическите мотиви на жалбоподателката да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

Индивидуалните фактори Н. С. Н. А. да иска закрила както отделно, така и кумулативно взети предвид, заедно с общата обстановка в Република К., не очертават риск от преследване, специфичен и/или общ, при нейното връщане в държавата и на произход в разрез със забраната по чл. 33, ал. 1 от Женевската конвенция от 1951 г. и чл.13, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорващата, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, I отделение, 18 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. С. Н. А., [дата на раждане] , гражданка на Република К., с ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], против Решение № 5610/16.04.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: